

MÁRINEK - ANEB LIDĚ% PSĚ• I BEZPSĚ•

ACEtrtek, 22 bĚezen 2007

Dlouhá léta jsem vĚĚmila, Ěže je na svĚtĚ všechno správnĚ rozdĚlené, umravňné - lidé, zvíĚata, ptáci, rybiš plazíci, hmyz, bakterie a další z našich souputníkĚ. Lidišky, kteĚ se svĚtem pohybují pĚivázání ke svým psĚm, jsem povaĚovala za ponĚkud dĚtinské, nesamostatné a prostĚdnictvím zvíĚat si prodluĚující sebevĚdomí.

NĚco jako s auty – Ěím vĚtší pes, tím vĚtší jsem king. JeštĚ jakĚ takĚ jsem uzn opuštĚných, kteĚ nenašli nic vhodňšího, neĚ chlupatého páchnoucího vrtichvosta. NesmírnĚ m vadilo, Ěže pod okny mám pomalu víc psích hovínek neĚ stonkĚ trávy, Ěže kaĚdý roh je obĚráván, Ěže nemohu jít vy smetí bez toho, aniĚ bych se rozhlédla, ze které strany a kam mne kousne nĚjaký volň pobíhající Ětvernošec. Prý i podl Ěetnosti psích exkrementĚ na metr se poznává úroveň národa... PomĚrnĚ nelibĚ proto nesu nĚ které projevy lásky

páneškĚ vĚĚi ĚtvernošcĚm. NemĚla bych kritizovat, kdyĚ jsem sama nejspíš stejná, ale zdá se mi, Ěže by se mohlo uloupnout trochu té lásky ve prospĚch mlášat lidských… Podívejte se do Ěekárny u veterináĚe. S jedním pacientem se tam tĚese celá rodina. Není nic, za co by se nemocné zvíĚátko muselo napomenout. AĚ dĚlá, co dĚlá, louĚiškuje, okusuje, obtĚĚuje, halásí... Za sebemenší útrapy dostává lahĚdky na usmíĚenou, jsou hýškána, chována, oláskována.

Zato v ĚekárnĚ dĚtského stĚediska odevzdanĚ hodiny a hodiny sedí rozpálené dĚtišky v doprovodu otupených unavených maminek. TrpĚlivĚ Ěekají na pokyn "další prosím". PĚmi projevech sebemenš neposednosti jsou napomínané: „Nejsou tam pĚeci jediní a jak by to vypadalo, kdyby si kdekdo mohl dĚlat co chce..." DĚti musejí být rozumné, jsou pĚeci uĚ velké a vĚdí, Ěže maminka toho má ještĚ moc… Vím, t

naše ĚtyĚnohá havĚĚ se nemĚĚ verbálnĚ bránit, jsou bezmocní a zcela na nás odkázaní, coĚ jim nikdo neubírá. Ale nejsou naše mlášata na tom obĚas hĚĚ? BohuĚel, delší dobu zájem o druhé natoĚ tĚeti klesá, rodiny si opatĚují ponejvíce jen jednu jedinou odnoš. Ale - dvĚ dĚti nahrazují rodiše a teprve to tĚeti je „ národ“. Snad to zní moc vlastenecky, ale je mi smutno, kdyĚ Ětu, Ěže poslední dobou v Ěechách víc lidí umírá ne

rodí, Ěže je u nás víc lidí starších neĚ mladých. Je prý i menší zájem o adopci. Kojenecké ústavy a dĚtské domovy jsou plňší a plňší; budou poĚady typu "Chcete mĚ?" i pro holĚišky a kluky? Já vím, nec se unést – a tak prosím aktivisty i pĚízivce ochráncĚ zvíĚat, které jsem snad pĚedchozími ĚĚky pobouĚila mne nekamenovali. Kdo by se pak staral o našeho milovaného MĚrinka? d@niela